

Dopisi.

Iz Gorice 11. maja. —1— Strast! Kaj je strast? Nočem pripraviti v zadrego „Sočinih“ modroslovcev z brezozirnim zahtevanjem, da naj mi določijo, kaj je „strast“; saj vem, da jim že druge, veliko ložje reči težave prizadevajo. Pa ne, da bi kak premetenec mislil na slovniško pravopisje, ali na znani učenjaški shod v ogelni hiši v ulici „della Croce“. Strast je — naj povem to jaz sam po domače — ona čista ljubeznjivost, s katero nekteri pisatelji časnika „Soče“ meni očitajo vse, s čemur se oni sami odlikujejo. — Moja navada ni, pisati za ljudi, ki ne znajo čitati, in tudi ne za take, kateri hudobne, ali Bog si ga vedi, kakošne namene, ki jih sami imajo, drugim podkladajo. Meni je namera, goriške zadeve opisovati, kakor so, ne gledé na to, ali je, kar pišem, komu po volji, ali ne. Nič mi toraj ni mar, kaj našega polit. društva organ ali kdor si bodi o mojih dopisih misli. Tudi v polemiko se ne morem spuščati z nikomur. Da sem pa danes vendar zopet za pero prijel, prihaja od tod, ker bi rad — in iz dobrega namena — omenjenim prijateljem mrenico z oči potegniti, da spregledajo, kako nespodobno oni po zraku mahajo in namesti konja sedlo tolčejo. Tudi naj bi čitatelji „Novic“ videli, kakošni so možje, kateri njihovega dopisnika laži dolže. — „Sebičnost“ in „častilakomnost“ — od nju nočejo nič slišati! Kogar je moja opazba zadevala, je, kar sem rekel. Niste se li ustili, da dr. Tonkli-ja morate „poteptati, naj stane, kar hoče“? Je šlo tu za osebnost in puhlo čast? — Vseh starih odbornikov nisem jaz grajal (zarad „nepripravnosti“ itd.), ampak samo tiste, pri katerih so se občni reči na škodo napake javno pokazale. Oni gospodje pa, ki imajo 1/2—2 ur hoda do mesta, in ki na to okolnost dokaz svoje domoljubnosti in žrtvovavnosti opirajo, naj le molčé; njim se nič ne očita — oni so le — kar so; zato tudi ne vedó, ali, kje in kako se je za volitev 27/4. agitovalo. Še tega znabiti vsi ne vedó, kaj se je v sobah čitalničnih godilo. Ni li res, da se je v tem, ko je gosp. D-c za spravo delal in kompromise sklepal, po drugi strani v nasprotnem smislu ščuvalo? Niso se mnogih glasi z zvijačo vlovili? Je bila li obravnava redna? Zakaj „ad usum Delphini“ sestavljeno sejno poročilo v „S.“ čez „nektere formalnosti“ in čez „volivno komisijo“ tako naglo leti? Bi se bila komisija volila, da ne bi Vas bil nekdo na to opomnil? Ste mi izpodbili to, kar sem omenil, da je bil namreč zbor javen — tabor — in da niste toraj mogli nazočih udov in volilcev kontrolovati? „Do 66 društvenikov je bilo nazočih“ pravite; zakaj niste števila določili? Potem rešite mi to-le zastavico: „Pri volitvi predsednika je oddanih 62 listkov. S 53 glasi je izvoljen dr. Žigon; dr. Tonkli je dobil 13 glasov“. 53 + 13 je po Adamu Riese-u 66, a ne 62. Komisija, pojasni nam to stvar! Tudi druge številke se zdijo meni čudne. Kdo nam je porok, da niso volili nedruštveniki? Pa za vse to ni meni nič mar in ne bi bil teh reči še omenil ne, ko ne bi se bili gg. „de la Commune“ nad mojim dopisom spotikali in svojih številčk po svetu raztrobili v dokaz, da za njimi stoji — 50 kmečkih društvenikov? — a ne, „ljudstvo“! Ljudstvo?! „Wer lacht da?“ Ko bi bilo to mogoče, da bi bil kak kolovodja s petdesetimi nezvedenci politiška stranka, potem nam ne manjka politiških društev na Nanosu, na Krasu in drugod — ovčarjev, namreč — s čedami. — Sicer pa vedite, da meni ne gre niti za društvo „Sočo“ kot tako, niti za stari nje odbor, niti za novi, ampak za našo reč sploh in posebno za pomočke, kako pospeševati jo na Goriškem. Za njo se bom jaz potegoval tudi nad Vašimi sè številkami oven-

čanimi glavami, če bo trebalo, in če se mi bo ljubilo. Še nekaj. Omenili ste „Triester Zeitung“, ktera piše, da je v Gorici v kozji rog vgnan „ultramontanizem“. To je prav v Vašem smislu pisano in mnogih se je polastil sum, da dopisi v „Triesterico“ iz Vašega tabora izvirajo. Gotovo je, da ste Vi prvi bili, ki ste začeli med nami razločevati dvoje strank, „liberalno“ in „klerikalno“. Vže o voljenji čitalničnega odbora ste tako govorili in zdaj, ko je šlo za kompromis med Vašo „svojbino“, in nasprotnim elementom v „S.“, povdarjal se je že zopet ta neopravičeni razloček. Tudi sicer vem, da si prizadevate, iz domišljenega klerikalstva za-se novce kovati. Bodi si pa, kakor koli, o tem bo treba enkrat resno besedo spregovoriti. — Če sem tudi ta pot „strastno“ pisal, povejte mi, pa dokažite mi tudi neresničnosti; unikrat mi niste nič faktičnega ovrgli; barvan je bil moj opis (obravnave 27/4.) po vtisih, ki so jih vsi inteligentni družabniki iz zbornice nesli. — Gledé na vse, kar sem razložil, zdi se mi, da imam pravico reči, da ste bili predrzni, ko ste „Novicam“ očitali, da „so postale orožje (orodje?) strastnih ljudi in intrigantov“. Glejte, da Vaš list intrigantom organ ne postane.

V Gorici 12. maja. —x+y— Preteklo nedeljo se je zbrala v deželni hiši večina deželnih poslancev k neuradnemu (?) pogovoru zarad kmetijske šole ali prav za prav zarad 2500 forintov, ki jih hočejo Lahi dati novemu ravnatelju, ktereга mislijo poklicati iz Italije. Slovenskih poslancev je prišlo pet skup. Čudom se je čuditi, kako so se naši tako hitro na pot podali — v tak namen. Še čudnejše je, da je eden! v ogromno plačo od 2500 gld. privolil. Raji zaprite šolo za vselej, ko da bi imeli deželi take stroške nakladati za nepraktične poskušnje puhloslavskih tujcev. — „Tabor v Renčah“ je napovedan! O ti nesrečna misel! mora zaklicati vsak, kdor ta sklep in razglas „Sočinega“ odbora bere. Nočem trditi, da po Liaškem tabru ni več treba v goriški okolici taborovati, a to je gotovo, da Renče so najnepripravnejši kraj. Za tabor v goriški okolici so edini prostor Rožice ali vélike Roje. Še je čas, nadjamo se, da „Sočin“ odbor svoj sklep preuredí. — Prof. Rebec je odpotoval na Rusko.

Iz okolice Tržaške 10. maja. — Kako si sami kvarimo narodno ravnopravnost, priča nam žalibog! nov župan v Rojanu, sicer pošten narodnjak, al v laščino tako zaljubljen, da v pismih jezik tuji rabi, maternega pa — v kot stavi! Zdramite se, oče župan! in čujte opomin, da tako ravnanje je tudi zoper 4. zapoved Božjo! Ni treba, da bi sovražili tuji jezik, al v domačih poslih mora nam domači prvi biti. — Naj „Novicam“ naznanim še drugo čudno novico. V Trstu je zdaj neka ptuja gospá doktorca Regina del Cin, menda Lahinja po rodu, ktera ume hromove, že večletne kruljeve ljudi zdraviti, prav umetno operirati, krive noge ali roke zopet uravnati. Pravijo, da že nekim dvajsetim ljudem je pomagala. Da njena umetnost ni bedarija, temu je priča to, da jej je dovoljeno zdraviti ljudi pod zdravniško kontrolo. Hromi in kruljevi od blizo in daleč vkup vrejo. Zdaj je boje poklicana v Milan. Okoličan.

Iz Železnikov 13. maja. — Mnogokrat smo že pomilovali, da v našem trgu prejšnja leta, ko še niso toliki davki trli ljudstva, se ni napravila toliko potrebna krajna bolnišnica ali pa varovalna hiša za male otroke (Kleinkinderbewahr-Anstalt). Prve bi potrebovali pogostoma, druge pa skoraj še bolj, kar nam pač živo dokazuje naslednja žalostna dogodba. Pretekli ponedeljek so šli iz srednjih Železnikov štirje otroci po svojih igrah na bližnje Škovinje. Ker sta dva izmed teh imela ondi svoje sorodnike, kamor so večkrat zahajali,

niso njihovi stariši imeli kake posebne skrbi. Ta dan pa so zašli otroci na Škovinske pašnike. Ko pridejo domú, se pri vseh štirih pokažejo znamenja ostrupenja. Gnalo jih je, kakor po domače rečemo, „gori in doli“, in na vprašanje starišev, ali so morebiti kje kaj nenavadnega jedli, so otroci djali: „Strd smo srkali iz belih petelinčkov“.*) Enega fantka je koj v naslednji noči hipoma objela bela žena — smrt; drugim trem je zdravnik sicer prihitel na pomoč, al le dvema z vspehom; tretji otrok pa, okoli 6 let stara deklica, je danes plačalo male kapljice one strupene „strdi“ z življenjem. Naj bi ta žalostinka služila vsem starišem in otroškim varuhom v svarilo!

J. Levičnik.

Iz Bohinja 2. maja. J. Ž. — Dosluženi vojak domačega Kuhnovega polka g. Primož Porenta iz Bohinja (Srednje vasi) je zavaroval življenje svoje pri banki „Slaviji“ tako, da se mu izplača po minulih 15 letih konečni delež. Ako bi se pa primerilo, da bi umrl pred dotično dobo, se izplača konečni delež dotičnemu gosp. dekanu v Škofji Loki na korist ustanove za sirote. — To je gotovo lep čin dosluženega vojaka, ki vkljub mnogostranskemu zatiranju, ni pozabil mile svoje domovine in národa.

Iz Vipave 15. maja. (Glasi slovenske operéte) se bodo prihodnjo nedeljo, to je, 21. dne t. m., razlegali tudi po naši dolini. Mladi vipavski „Sokol“ si je v čitalnični dvorani precej snažen gledališk oder dal narediti in hoče svoje gledališčne zabave začeti z opereto „Prepir o ženitvi“, čegar pevski del je od učitelja gosp. Antona Hribarja. Nadjamo se prav vselega večera, zato izrekamo živo željo, naj bi prišli z nami se veselit domoljubi bližnji in daljni! Vsaj gré za nov plod „slovenskega uma“.

Iz Razdrtega 12. maja. (Očitno zahvalo) izrekuje podpisani odbor sledečim dobrotnikom, ki so ubogim pogorelcem našim vnovič na pomoč prihiteli. Darovali so: Strelci ljubljanski po gosp. K. Kavčiču 40 gold., gosp. baron Reyer v Trstu 40 gold., gospá Kalistrova 100 gold., ljubljanski „Sokol“ čez že omenjeni znesek po gosp. dr. K. Bleiweisu 5 gold., iz Postojne dohodek od tombole zopet 51 gold., odbor slovanske čitalnice v Trstu 100 gold. Očitno je tedaj, da še mnogo usmiljenih src med Slovenci za svoje sobrate bije. Presrčna jim tedaj zahvala!**)

Za srenjski odbor:

Anton Miheli. Anton Osana.

Iz Ljubljane. (Telegram „Novicam“ iz Dunaja.) Iz zbornice poslancev 16. maja: „Ravnokar je predlog, po katerem „ustavoverci“ nameravajo adresu poslati cesarju, bil odložen danes zato, ker niste 2 tretjini glasov pričujočih poslancev bile za-nj. Volitve v delegacijo so v petek“. — S pravično nevoljo gledajo že ljudstva na nemško-centralistično večino, ktera — brez koristi za državni blagor in brez srca za mirno spravo narodov avstrijskih — že od lanskega leta sedi v dunajskem zboru, ki vsak dan ubogi naši državi stane več tisuč goldinarjev in kateri se nič ne smilijo z davki preobložena ljudstva. To, to bila bi prava adresa, ki naj bi jo poklonili ljudstva presvitlemu cesarju, naj domú pošlje ta zbor, ki nima zaupanja pri veliki večini narodov avstrijskih in ki nikakor ni sposoben vresničiti blage cesarjeve volje, ki jo je izrekel z besedami: „jaz hočem mir imeti s svojimi ljudstvi“. —

— Ravnokar nam dohaja gotova novica, da prof. Tušek iz Zagreba pride po predlogu deželnega šol-

skega sveta za profesorja na gimnazijo ljubljansko, vkljub uporu dr. Wretschkovemu.

— (Iz odbora družbe kmetijske.) Družba kmetijska je pri dunajski živinski asekuranci „Apis“, kateri tukajšnji agent je gosp. Terpin, enega subvencijskega bika zavarovala za eno leto, 6 pa za dve leti, in je za-nje plačala 82 gold. 29 kr. Kar na enkrat pa pride odboru dopis od te asekurance, naj gledé na §. 20. njenih pravil doplača še 28 gold. 91 kr. zato, ker je imela lansko leto več stroškov, ki se imajo s tem poravnati, da zavarovanci doplačajo toliko, kolikor se na vsacega preračuni. Odbor je vodstvu Apisovemu odgovoril, da taka doplača ni pravična, ker polica nič ne govori o §. 20., — že sama plača s 82 gold. 29 kr. je ogromna, — in ker je zavarovanje za enega bika že doteklo 15. aprila 1870. leta, za ostalih 6 pa 28. aprila 1871. — in zdaj še le bi morala družba doplačevati! Na to pa je Apisovo vodstvo odgovorilo, da družbi kmetijski doplačila ne more odpustiti, ker asekuranca je vzajemna „wechselseitig“, pri kateri vsi za enega in eden za vse morajo trpeti stroške, in ker nekteri asekurati morajo letos doplačati še čez 1000 gold. Lepa hvala za tako bratovščino! pri kateri za govedo, ki je vredno 100 do 120 gold., se plača za leto okoli 8—9 gold., potem pa še doplačila toliko, kolikor ga Bog dá! Gospodar, ki živino zavaruje, mora tedaj zmirom v strahu biti, da doplača še Bog vedi koliko. Če je ta asekuranca vzajemna, naj ravná tako, kakor graška, ktera še le po preteku leta pové, koliko je plačati, in naj ne stavi tarife že popred. Pri vzajemni graški ni tedaj nobenih doplačil. — Treba se nam je zdelo, to razglasiti, da gospodarji vedó, pri čem da so, če živino pri „Apisu“ zavarujejo.

— Pretekli teden je poseben vladin odbor, v katerem je bil tudi zastopan deželni odbor, izdelal načrt postave, kdo naj nareja in vzdržuje take ceste, ki peljejo k železnicam. Načrt pride prihodnjemu deželnemu zboru v obravnavo.

— Vkljub sedaj spet nemile spomladi smo dobili vendar že prve češnje iz Gorice v Ljubljano 10. dne t. m., — prvi roj čebeln pa je neki čelbar tukaj že 7. dne t. m. dobil.

— (Gorenska železnica) gré od meseca maja počenši vsak dan dvakrat sem ter tje, to je iz Ljubljane v Trbiž in iz Trbiža v Ljubljano, in sicer iz Ljubljane prvokrat zjutraj 40 minut po 6. uri in pride v Trbiž ob pol enajstih dopoldne, — drugokrat pa 35 minut po dveh popoldne in pride 20 minut po 8. uri v Trbiž; iz Trbiža pa gré prvokrat ob 5. uri zjutraj in pride v Ljubljano ob pol enajstih dopoldne, — drugokrat pa 40 minut po petih in pride v Ljubljani ob pol enajstih zvečer.

— (Izlet „Sokola“ na goro sv. Katarine) v nedeljo bil je prvi, pri katerem se je z vidljivo radostjo medpotoma tudi vršila telovadba pod milim nebom krasne narave. Da se pri izletih gojí tudi telovadba, imamo se zahvaliti izvrstnemu učitelju gosp. Vesely-u. Po vseh vaséh od naroda našega prav srčno pozdravljeni, dospeli smo hitro na goro. Tu je nagovorila kmetiška deklica „Sokole“ in podarila lep šopek planinskih cvetic zastavi naši. Po opravljeni sv. maši so nas pogostiti hoteli prijazni gospod župnik in vaščani vrh gore na prostoru, z zastavami in napisi okinčanem, al žalibog, da nas je nenadoma nastopivši slabo vreme prisililo, zapustiti kmalu mili nam kraj. Na podnožji hriba nas je čakal oddelek gorenskega „Sokola“. Vzajemni srčen pozdrav. V Preski in Medvodah so nas sprejeli streljanje in slavoloki, oče Martan pa nam je opoldne postregel izvrstno. Med mnogimi napitnicami pri obedu omenjam le ono Sokola gosp. Graseli ja, ki je izrekel

*) Strupena rastlina.

***) Dva darova po 30 kraje. ležita še pri vredništvu „Novic“; morebiti imate priliko, da teh 60 kr. kdo memogredé vzame.

bratovsko željo gorenskemu „Sokolu“, naj bi tudi on v svoji obleki se približal družim slovanskim telovadnim društvom ter prisvojil si rdečo srajco kot znamenje svobodnih načel, ktere gojiti je vsakemu telovadcu dolžnost. — Popoldne so prišli dragi nam domorodci in domorodkinje iz Kranja, Loke in Ljubljane; v kljub slabemu vremenu je pripeljal vlak tolikošno vrsto napolnjenih voz, da tolike še nikdar ni bilo videti na železnici gorenski. Pri godbi, plesu in prijaznih govorih je prekmalu prišel čas, da smo zapustili prijazne Medvode. V veliki radosti pa smo se spominjali tudi svojih bratov na Hrvaškem, ki ravno zdaj se pripravljajo na veliki volilni boj; poslali smo slavnemu Mrazoviću telegram v Zagreb, v katerem se je izrazila iskrena želja za srečen izid volitev, ki tudi Slovencem obeta bolji položaj v prihodnosti. — Naj dostavim še to, da vsa, jako živahna narodna veselica se je od prve do zadnje stopinje vršila v najlepšem redu in da nikodar celo pot ni bilo ne najmanjše napake. Národna društva med narodom našim pač ne potrebujejo niti žandarjev niti vojakov, da bi jih varovali s puško ali sabljo. Kjer „svoji pridejo k svojim“ in si ne dela razloček med sukno mestno in kmečko ter se obhaja pravi národni shod, ondi le veselje kraljuje, veselje je komandant vsem. — Konečno moramo le izrekati željo, naj bi se uradniki gorenske železnice prisvojili večo hitrost pri svojem uradovanji, ker bi poleti še večkrat utegnili priti v priložnost, odpraviti v naglici 300 in še več ljudi.

— (Na tabor kmetijski) v Cerkljah v nedeljo popoldne opominjamo kmetijske gospodarje.

— (Poberki iz časnikov.) „Tagespošta“ je iz Novoga mesta prinesla te dni novico, da so „einige angesehene Bürger von Rudolfswerth“ (nekteri veljavni meščani novomeški) nemškemu cesarju poslali lepih krških rakov v poklon. Na čast Novomeščanov moremo povedati, da nekteri nemčurji novomeški so v smislu ljubljanskih „Tagblattnikov“ res nameravali, pruske zmage slaviti z veselico; al ker niso mogli dosti pruskih vernih duš skup spraviti, je namenjena veselica splavala po Krki in ostalo je le to, da je neki privatni pismonos, prvak nemškutarsk, se sam postavil na noge in nemškemu cesarju poslal rakov v Berlin. Brž ko ne ta „Briefträger“, ki po „Tagespošti“ reprezentira „einige angesehene Bürger“, misli dobro špekulacijo začeti s krškimi raki. Morebiti bo še kranjske polhe jedel pruski cesar!

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Iz zbornice poslancev nimamo danes nič važnejšega povedati, kakor je to, kar „Novicam“ telegram iz Dunaja naznanja. Kako pa je do tega prišlo, da ustavoverci nameravajo adresno (pismo) do cesarja, zgodilo se je tako-le: Ko je 11. dne t. m. v ustavnem odboru grof Hohenwart na postavljena mu vprašanja odgovoril, da vlada ne bo državnemu zboru predložila predloga za direktne volitve, — da bi tudi Čehom dovolila rada to, kar Galiciji, in da tudi drugim deželam bi hotela dati kaj, so skor zdivjali kolovodji ustavoverski; tako so bili iz sebe, da tisti večer niso mogli naprej delati; pozneje pa so skuhali to, da vladni gališki predlog in svoj predlog o direktnih volitvah hočejo obravnavati ob enem, poleg tega pa cesarju v posebnem pismu (adresi) svoj žolč razliti zoper sedanje ministerstvo in Bog vedi, kaj vse zahtevati. Včeraj so tedaj prinesli predlog te adrese v zbornico, pa — kakor telegram pravi — niso mogli nič skleniti. —

Iz vsega je očitno, da strune so zdaj tako napete med ministerstvom in ustavoverci, da morajo počiti tako ali tako. Zadnji čas je res, da se odloči osoda Avstriji! Po našem mnenji je situacija na Dunaji na kratko rečena zdaj ta: Ustavoverska klika nima poguma storiti to, kar bi rada, ker se boji, da ne bi ministerstvo razgnalo zbora in bi bilo njihove glorijske konce; ministerstvo pa tudi nima poguma, odločno vstopiti se na federalistično stališče; državopravna opozicija pa ne vé, pri čem da je.

Hrvaško. (Telegram „Novicam“.) Iz vojn. Siska 16. maja popoldne ob 5. uri: „Dosedaj 16 volitev znanih: izvoljenih je 15 narodnjakov (med temi 4 enoglasno) i samo 1 magjaron“. — Kakor smo mi z nepopisljivo radostjo sprejeli ta glas, tako ga bode vsa Slovenija z navdušenim klicem: slava volilcem! slava izvoljenim narodnjakom! živila vzajemnost jugoslavenska! — Ako Bog dá in poštenost slovanska, bode zmaga še dalje sijajna in vse nakane Andrassyove in Bedekovićeve propadejo. Mnogo v srečni izid hrvaških volitev za deželni zbor pripomore gotovo tudi izid tiskarne pravde v Petrinji 12. dne t. m., v kateri sta bila zaradi „Zatočnikovega“ članka: „Barun Rauch i pučka sol“ zatožena, Ivan Vončina (pisatelj tega članka) in Miškatović enoglasno nedolžna spoznana, s to razsodbo pa prejšnji mogočni ban Rauch in vsi nečedni pomagači njegovim moralično krivi spoznani one goljufije in napačne rabe službene oblasti, katero mu je očital „Zatočnik“. Hipoma se je raznesla ta novica po vsej deželi in gromoviti slava-klici od vseh strani donijo Ivanu Vončini. O nečednem „g'schäftu“ z limito-soljo drugi pot kaj več.

Vredništvu „Novic“ je došel sledeči dopis: *)

V „Novicah“ 22. sušca se je bral brezimen sestavek „iz okolice ljubljanske“, kterege obseg je bilo zasliševanje županij ljubljanske okolice zavoljo srednjih ali poprečnih cen stranskih kmetijskih pridelkov in derv, ki se je doveršilo pri tej komisiji od 13. do 16. sušca t. l. Ta sestavek izreče, da so županije pri tem zasliševanju komisiji za derva napovedali naj višo ceno na deblu v boršti in da so gospodje v kanceliji jih podučili, da ima v tej ceni derv pozneje izvoljena komisija (morabiti pri vcenitvi?) 6 ali 8 verst nazaj postaviti. — Kar ceno derv tiče, nikdo drugi pričujoče gospode župane ni podučeval nego tukajšni gozdni poročevalec Ljudevit Dimitz, kateri pod svojo prisego vgovarja, da bi bil kedaj gospode župane v tem smislu podučeval, — da je marveč pri zasliševanju županij natančno razlagal, da imajo župani srednjo ali poprečno ceno derv položiti, po kateri ima še le cenilna komisija — ako bi te cene za pripraven pomoček spoznala — pravilno ali normalno ceno derv in toliko nižjih in višjih verst napraviti, kar jih je zaradi raznih razmer narediti potreba. Vsakdo ve, da jedro vsake srednje, poprečne ali počezne številke je, da obstoji iz nižjih in višjih števil in se dá zopet razcepiti na svoje poprejšnje množnike (Factoren). C. kr. cenilna komisija ljubljanske okolice dne 8. velicega travna 1871.

Sejm v Št. Vidu pri Zatičini na Dolenskem

je v letošnji „Pratiki“ napčno na Binkoštni torek naznanjen, — on je

na dan sv. Vida, to je 15. rožnika.

*) Našemu dopisniku prepuščamo pojasnilo tega dopisa. Vr.